

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że zakazując dystrybucji i sprzedaży biopaliw produkowanych z roślin zmodyfikowanych genetycznie oraz przyjmując przepis zawarty w art. 6 ustawy nr 66(l) z 2005 r. bez uprzedniego zgłoszenia Komisji Europejskiej, Republika Cypryjska uchybiła zobowiązaniom, które ciąży na niej na mocy art. 28 WE i art. 8 ust. 1 dyrektywy 98/34/WE⁽¹⁾;
- obciążenie Republiki Cypryjskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Cypryjska ustawa nr 66(l) z 2005 r. „mająca wspierać użycie w transporcie biopaliw lub innych paliw odnawialnych” dokonuje transpozycji do prawa cypryjskiego dyrektywy 2003/30/WE „mającej wspierać użycie w transporcie biopaliw lub innych paliw odnawialnych”. Jednakże sekcja 6 tej ustawy zawiera przepis, na mocy którego dystrybucja i sprzedaż biopaliw produkowanych z roślin zmodyfikowanych genetycznie są zakazane.

Uprawa zatwierdzonych odmian roślin zmodyfikowanych genetycznie jest dopuszczona w Unii Europejskiej na podstawie dyrektywy 2001/18/WE i rozporządzenia (WE) nr 1829/2003. Jednakże przetworzone biopaliwa wyprodukowane z roślin zmodyfikowanych genetycznie nie są objęte zakresem zastosowania tych aktów prawnych i w rezultacie, należy zbadać zgodność przepisu z art. 28–30 WE.

W odniesieniu do naruszenia art. 28–30 WE, Komisja uważa, po pierwsze, że cypryjski zakaz nie jest konieczny dla ochrony interesu ogólnego, niezależnie od jego charakteru i, po drugie, że przepisy krajowe, które zakazują produktu w sposób bezwzględny są niezgodne z zasadą proporcjonalności.

Jeśli chodzi o naruszenie dyrektywy 98/34/WE, Komisja twierdzi, że sekcja 6 ustawy nr 66(l) z 2005 r. stanowi przepisy techniczne w rozumieniu jej art. 1, które nie są objęte wyjątkiem ustanowionym w art. 10 ust. 1 tiret pierwsze tej dyrektywy. W rezultacie, władze cypryjskie były zobowiązane zgłosić Komisji wskazany przepis. Ponieważ przyjęły one przepis bez uprzedniego zgłoszenia, uchybiły zobowiązaniom ciążącym na nich na mocy art. 8 ust. 1 dyrektywy 98/34/WE.

⁽¹⁾ Dz.U. L 204 z 21.7.1998, s. 37.

Skarga wniesiona w dniu 28 maja 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Niderlandów

(Sprawa C-192/09)

(2009/C 180/58)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: L. Balta i H. te Winkel, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Niderlandów

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawodawczych wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2006/24/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie zatrzymywania generowanych lub przetwarzanych danych w związku ze świadczeniem ogólnie dostępnych usług łączności elektronicznej lub udostępnianiem publicznych sieci łączności oraz zmieniającej dyrektywę 2002/58/WE⁽²⁾, a w każdym razie nie powiadamiając Komisji o tych środkach, Niderlandy uchybiły obowiązkom ciążącym na nich na mocy art. 15 tej dyrektywy;
- obciążenie Królestwa Niderlandów kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy do prawa krajowego upłynął w dniu 15 września 2007 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 105, s. 54.

⁽²⁾ Dz.U. L 201, s. 37.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 8 czerwca 2009 r. — Volvo Car Germany GmbH przeciwko Autohof Weidensdorf GmbH

(Sprawa C-203/09)

(2009/C 180/59)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Volvo Car Germany GmbH

Strona pozwana: Autohof Weidensdorf GmbH

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 18 lit. a) dyrektywy 86/653/EWG Rady z dnia 18 grudnia 1986 r. w sprawie koordynacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do przedstawicieli handlowych działających na własny rachunek należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on uregulowaniu krajowemu, zgodnie z którym świadczenie wyrównawcze dla przedstawiciela handlowego nie jest płacone również w przypadku zwyczajnego wypowiedzenia umowy przez zleceniodawcę, gdy w momencie zwyczajnego wypowiedzenia umowy wprawdzie występował ważny powód do natychmiastowego wypowiedzenia umowy ze względu na zawinione zachowanie przedstawiciela handlowego, jednakże nie był on przyczyną wypowiedzenia?

2. Jeżeli takie uregulowanie jest zgodne z dyrektywą:

Czy art. 18 lit. a) dyrektywy sprzeciwia się stosowaniu w drodze analogii uregulowania krajowego dotyczącego wyłączenia prawa do świadczenia wyrównawczego do przypadku, gdy ważny powód do natychmiastowego rozwiązania umowy ze względu na zawinione zachowanie przedstawiciela handlowego wystąpił dopiero po dokonaniu zwyczajnego wypowiedzenia i zleceniodawca dowiedział się o nim dopiero po rozwiązaniu umowy, w związku z czym nie mógł dokonać innego, natychmiastowego wypowiedzenia umowy opartego na zawinionym zachowaniu przedstawiciela handlowego?

Skarga wniesiona w dniu 5 czerwca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-206/09)

(2009/C 180/60)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel: M. L. Pignataro, pełnomocnik)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy Dyrektywa Komisji 2007/68/WE⁽¹⁾ z dnia 27 listopada 2007 r. zmieniającej załącznik IIIa do dyrektywy 2000/13/WE⁽²⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do niektórych składników żywności, a w każdym razie nie przekazując ich do wiadomości Komisji, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy.

— obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2007/68/WE upłynął w dniu 31 maja 2008 r.

⁽¹⁾ DZ.U. L 310, s. 11

⁽²⁾ Dz.U. L 109, s. 29

Skarga wniesiona w dniu 11 czerwca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-212/09)

(2009/C 180/61)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciel(-e): G. Braun, M. Teles Romão i P. Guerra e Andrade, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

— Orzeczenie, że poprzez utrzymanie specjalnych uprawnień Państwa i innych podmiotów prawa publicznego lub portugalskiego sektora publicznego w GALP Energia, SGPS S.A. Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym a niej na mocy art. 56 WE i 43 WE;

— obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z portugalskimi przepisami Państwo posiada w GALP uprzywilejowane akcje przyznające szczególne uprawnienia. Państwo ma prawo wyznaczać prezesa zarządu. W zakresie spraw należących do jego kompetencji, uchwały spółki muszą być zatwierdzone przez niego.

Jakakolwiek uchwała o zmianie umowy spółki, jakakolwiek uchwała zezwalająca na zawarcie umów dotyczących grupy lub spółek zależnych lub która mogłaby w jakikolwiek sposób zagrazać zaopatrzeniu kraju w ropę, benzynę lub produkty pochodne wymaga zgody Państwa.

Komisja twierdzi, że zarówno prawo państwa do wyznaczania członka zarządu posiadającego uprawnienie do zatwierdzania uchwał, jak i prawo weta Państwa w przypadku *significant corporate actions* ograniczają w poważny sposób inwestycje bezpośrednie i inwestycje portfelowe.

Wyżej wymienione szczególne uprawnienia państwa są środkami państwowymi, jako że uprzywilejowane akcje nie wynikają ze zwykłego zastosowania prawa spółek.

Wtórne prawo wspólnotowe nie uzasadnia szczególnych uprawnień państwa w spółkach sprzedaży detalicznej oleju i produktów ropopochodnych. GALP nie ponosi żadnej odpowiedzialności za zagwarantowanie zapewnienia zaopatrzenia. Zamierzaniem Państwa było uczynienie z GALP spółki z centrum zarządzania w Portugalii. W każdym razie państwo portugalskie nie przestrzega zasady proporcjonalności, ponieważ sporne przepisy nie są odpowiednie do zagwarantowania zamierzonych celów i wychodzą poza to, co jest konieczne dla ich osiągnięcia.